ΕΤΟΣ Α'.—ΑΡΙΘ. 8. ΑΘΗΝΑΙ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1895

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΘΩΜΑΣ Α. ΣΚΑΣΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ὁδὸς Καρνεάδου ἀριθ. 5.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τιμὴ συνδρομῆς: Ἐτησία Δρχ. 10.—Ἑξάμηνος Δρχ. 5.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν εἰς Φράγκα χρυσᾶ.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀγγελίαι δημοσιεύονται μόνον ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι.—Διὰ τὰς καταχωρίσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΚΛΥΣΙΣ ΗΘΩΝ

Αἴσθησιν ὄντως ἀλγεινὴν ὑφιστάμεθα ψυχολογοῦντες ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε τεκταινομένων παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ, καὶ ἡ διάνοια ἡμῶν περιπίπτει ἄκουσα εἰς θλιβερὰς σκέψεις, εἰς ῥέμβην μελαγχολικήν. Θλίβεται ὑπερβαλλόντως ἡ καρδία ἡμῶν διορῶσα ἐκεῖ ἔνθα ἄλλοτε ἤκμαζεν ἡ ἀρετή, ἡ τιμιότης, ἡ εὔορκος τῶν ἰδίων καθηκόντων ἐκτέλεσις, τὸ ἁγνὸν πατριωτικὸν αἴσθημα, βασιλεύουσαν ἤδη, τὴν ἀκολασίαν, τὴν φαυλότητα καὶ τὴν ἐν γένει τῶν τιμίων ἠθῶν ἔκλυσιν καὶ διαφθοράν. Ἅπασαι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις ὑπὸ ἕνα βιοῦσι νεφελώδη οὐρανόν, καὶ τὴν αὐτὴν εἰσπνέουσι μεμολυσμένην αὔραν, ἥτις ὡς ἀπαίσιος λὶψ μαραίνει τὴν διάνοιαν καὶ γαγραινεῖ τὰς καρδίας. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι φερόμεθα ἀσυστόλως πρὸς ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ βάραθρον.

Ἡ ἡμετέρα κοινωνία παρουσιάζει ὄψιν σώματος σεσαλευμένας ἔχοντος τὰς ἀρθρώσεις ὡς ἐν διαρκεῖ παραλυσίᾳ. Ὁ τύπος ἀπηύδησε πλέον ἀναγράφων τὰς ἑκάστοτε βδελυρὰς πράξεις, τὰ στυγερώτερα τῶν ἐγκλημάτων ἅτινα καθ' ἡμέραν λαμβάνουσι χώραν ἐν πλήρει ὁδῷ, μεσουρανοῦντος ἡλίου. Μάτην οἱ ἄνθρωποι περιδεεῖς αἴρουσι φωνὴν ἀγανακτήσεως, μάτην ἐπικαλοῦνται παρὰ τῶν ἁρμοδίων σύντονα τὰ μέσα τῆς θεραπείας. Ἡ καταστρεπτικὴ θύελλα καὶ ὁ ἄγριος μυκηθμὸς τῶν κυμάτων εἰς τοσοῦτον ἐξήψθησαν, ὥστε ὁ ἐμπειρότερος τῶν πηδαλιούχων ἵσταται ἐν ἀπορίᾳ ἀδυνατῶν ν' ἀναχαιτίσῃ τὸ ἐν μέσῳ σκολιῶν ὑφάλων πελαγοδρομοῦν καὶ κατὰ κρημνὸν φερόμενον σκάφος. Πρὸ τῆς οἰκτρᾶς ταύτης τῶν κοινῶν καταστάσεως ἕκαστος λαμβάνει ὕψος φιλοσόφου, κοινωνιολόγου, ὑπαιθρίου ῥήτορος καὶ ὡς ἀπὸ τρίποδος χρησμοδοτεῖ τὰ πρὸς θεραπείαν, κατ' αὐτόν, συντελεστικώτερα μέτρα, προσομοιάζων τὸν ἀρχάριον ἐκεῖνον ἰατρὸν ὅστις πρὸ τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς μετὰ στόμφου περισσοῦ θέτει τὸν μονύελον ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἐπὶ ποδὸς καταστρώνει ἀπέραντον συνταγὴν φαρμάκων πρὶν ἢ διαγνώσῃ τὸ πάθημα.

Ἡ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνώμαλος αὕτη κοινωνικὴ κατάστασις, οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ, χρονολογεῖται ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀφ' ἧς καὶ ἡ κατάπτωσις τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων παρά τε τοῖς ἄρχουσι καὶ ἀρχομένοις. Ὁ ἀθεϊσμός, ἡ ἄρνησις ψυχῆς ἀθανάτου, αἱ κτηνώδεις τοῦ ὑλισμοῦ θεωρίαι, ἰδοὺ ἡ ἀπαισία σπορὰ ἥτις ῥιζοβολήσασα ἐν τοῖς κόλποις τῆς κοινωνίας παρήγαγε τὴν ἔκλυσιν τῶν ἠθῶν.

Ἀποσβεσθείσης ἐν τῇ διανοίᾳ τῶν λαῶν τῆς ὑπάρξεως Ὄντος ὑπερτάτου, ἐξέλιπε συγχρόνως ἀπὸ τῆς συνειδήσεως καὶ ἡ ἰδέα τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ. Πρὸ τῆς ἀτιμωρησίας δὲ τὸ ἔγκλημα ἤγειρε θρασεῖαν τὴν κεφαλὴν ἀπειλῆσαν ἐξ ἴσου τὸ μέγαρον τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ τὴν καλύβην. Ἀφοῦ ἡ ψυχὴ συναποθνήσκῃ μετὰ τοῦ σώματος, συνεπέρανεν κατὰ λογικὴν ἀνάγκην ὁ ἀπατηθεὶς λαός, πληρώσωμεν τὸ κενὸν τῆς καρδίας ἡμῶν δι' ἐπιγείων ἀπολαύσεων, θεραπεύσωμεν ὁπωσδήποτε τὰς ὀρέξεις ἡμῶν, κτήσωμεν εὐτυχίαν πυρὶ καὶ σιδήρῳ.

Ἐὰν λοιπὸν ἡ κοινωνία δύναται νὰ ὀρθοποδήσῃ μόνον διὰ τῆς ἀνακαινίσεως τῶν ἠθῶν, ἐπισπεύσωμεν ταύτην ζωπυροῦντες τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα. Διδαχθέντες ἐκ τῶν ὑστέρων πεισθῶμεν ἅπαξ διὰ παντὸς ὅτι μόνη ἡ θρησκεία δύναται νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς ἣν ἐμπρέπει αὐτῷ περιωπήν. Ἐν τῇ σχολῇ αὐτῆς γαλουχεῖται ὁ χρηστὸς οἰκογενειάρχης, ὁ ἀγαθὸς πολίτης, ὁ ἀτρόμητος στρατιώτης, ἀπὸ τῆς θρησκείας ἀρυόμενος τὴν εὐλάβειαν πρὸς τοὺς νόμους, τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ καθῆκον, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀρετήν, τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν

πατρίδα. Αὕτη διϊσθύει μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς καὶ ὑπὸ τὸ θάλπος τῶν πτερύγων της τὰ ἔθνη ἀναζωογονοῦνται καὶ βαδίζουσιν ἀπροσκόπτως τὴν ὁδὸν τῆς ἀκμῆς, τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου.

Ἀνακαινίσωμεν ὅθεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ λαοῦ τὰς χριστιανικὰς πεποιθήσεις, ἀποδώσωμεν τὸν Θεὸν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ ἀτόμου, εἰς τὴν οἰκογένειαν, εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ τὸ ἄτομον, ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ πολιτεία, ὄψονται πάραυτα ἀναθάλλουσαν ἐν τοῖς κόλποις τῆς κοινωνίας τὴν ἀρετήν, τὴν τιμιότητα, τὸ ἁγνὸν πατριωτικὸν αἴσθημα, τοὺς συντελεστικοὺς τούτους παράγοντας τῆς ἐθνικῆς εὐημερίας.

Πατρεύς.

Ο ΕΞΩ ΚΟΣΜΟΣ

Ἡ Ῥωσσία ἐν Κιέλῳ.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ Τσάρου ὁ Μέγας Δοὺξ Ἀλέξιος, ἀρχιναύαρχος τοῦ Ῥωσσικοῦ ναυτικοῦ, θὰ πορευθῇ εἰς Κιὲλ ὅπως παραστῇ κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν ἐγκαινίων τῆς διώρυγος. Ἐπίσης ἡ Ῥωσσία θέλει ἀντιπροσωπευθῇ ὑπὸ τριῶν θωρηκτῶν.

Ὁ Μέγας Δοὺξ Μιχαὴλ καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος.

Τὸ πρακτορεῖον Stefani ἀγγέλλει ὅτι ὁ Τσάρος Νικόλαος ἀπεφάσισε νὰ συγχωρήσῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὸν Μέγα Δοῦκα Μιχαὴλ ὅστις εἶχε καθαιρεθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου III, ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος τοῦ ἰδιαιτέρου σωματοφύλακος τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ ὑπασπιστοῦ αὐτοῦ, διότι ἐνυμφεύθη τὴν κόμησαν Moeremberg, ἄνευ τῆς αὐτοκρατορικῆς ἀδείας.

Ὁ Μέγας Δοὺξ Μιχαὴλ ὅστις διαμένει ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν τῇ Μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ, θὰ ἐπιστρέψῃ οἰκογενειακῶς εἰς Ῥωσσίαν τὸ προσεχὲς θέρος.

Τὸ τέλος τοῦ Σινοϊαπωνικοῦ πολέμου.

Ἡ ἀπόφασις τῆς Ἰαπωνίας ὅπως παραιτηθῇ τῶν ἀξιώσεων αὐτῆς ἐπὶ τῆς Χερσονήσου τοῦ Liao-Tong, τοῦ μήλου τούτου τῆς ἔριδος ὅπερ ἐπὶ μικρὸν ἐσκίασε τὸν εἰρηνικὸν τῆς Εὐρώπης ὁρίζοντα, ἐπέφερε μεγίστην ἀνακούφισιν ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης. Ὑπῆρξε τῳόντι θρίαμβος τῆς Ῥωσσικῆς, Γαλλικῆς καὶ Γερμανικῆς διπλωματίας.

Αἱ δύο μάλιστα δυνάμεις αὗται δύνανται νὰ καυχῶνται ὅτι παρέσχον μεγίστην ἐκδούλευσιν εἰς τὴν Ῥωσσίαν, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐπιφέρωσι πραγματικήν τινα βλάβην ἐπὶ τῆς Ἰαπωνίας.

Ἀπόπειρα ἐκτροχιάσεως.

Τὸ τραῖνον τὸ κομίζον τὸν Βασιλέα τῆς Ἰταλίας κατὰ τὴν ἀπὸ Βενετίας εἰς Ῥώμην ἐπιστροφήν του μικροῦ δεῖν νὰ ἐξετροχιάζετο. Ὁ Βασιλεὺς αἰσθανθεὶς τὸν ἰσχυρὸν τιναγμὸν ἠγέρθη ἔντρομος ζητήσας ἀμέσως πληροφορίας. Εὐτυχῶς οὐδὲν ἕτερον ἀπευκταῖον ἔλαβε χώραν. Ἅμα τῇ ἀφίξει του εἰς Ῥώμην διέταξεν ὅπως γίνωσιν αὐστηραὶ ἀνακρίσεις καὶ κρατῶσιν αὐτὸν ἐνήμερον. Τὸ γεγονὸς τοῦτο οὐδεμία εὐρωπαϊκὴ ἐφημερὶς ἀνέγραψεν ἐκτὸς τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ «Fieramosca» ἐκδιδομένης.

Ὁ θάνατος τοῦ Καρδιναλίου *Ruffo-Scilla.*

Μετὰ θλίψεως ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ Καρδιναλίου Ruffo-Scilla πρὸ πέντε μόλις ἡμερῶν ἐπισυμβάντος. Ἡ Α. Α. Λέων ΙΓ' μεγάλως ἐπὶ τούτῳ ἐθλίβη ἐκτιμῶν τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρός.

Η "ΑΡΜΟΝΙΑ„ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑι

(Τακτικοῦ ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ).

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 26 Μαΐου κύψας ὑπὸ τὸ δρέπανον πολυχρονίου καὶ πολυωδύνου νόσου τὸν βίον ἐξεμέτρησεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας Εὐστάθιος Βουλισμᾶς, γεννηθεὶς τῇ 8 Δεκεμβρίου 1819 ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ. Ἡ ἀπώλεια τοῦ γεραροῦ Ποιμενάρχου βαθέως ἐλύπησεν οὐ μόνον τὰ πνευματικὰ Αὐτοῦ τέκνα ἀλλ' ἅπασαν τὴν Κέρκυραν ἥτις πάνυ δικαίως ἐξετίμα τὰ μεγάλα προτερήματα τὰ περικοσμοῦντα τὸν ἄνδρα. Ἡ θεολογικὴ παιδεία, οὕτω πως ἀπεικόνισεν Αὐτὸν ὁ ἐν τῷ Κοιμητηρίῳ ἐκφωνήσας τὸν ἐπιτάφιον καθηγητὴς κ. Γ. Παπαγεώργιος, λιπαρὰ καὶ βαθεῖα. Αἱ λοιπαὶ γνώσεις καὶ μαθήσεις παντοδαπαὶ καὶ ποικίλαι. Ὁ νοῦς ὀξὺς καὶ κεκτημένος ὄντως ἀκρίβειαν, ὁποίαν ἀπαιτεῖ ἰδίᾳ ἡ τῶν μαθηματικῶν ἐπιστήμη, ἐν ᾗ διέπρεπεν. Ἀρετὴ ἀκηλίδωτος. Καρδία χριστιανικωτάτη. Βίου σεμνότης καὶ λιτότης ἅμα ἀξιοθαύμαστος. Ἐλεημοσύνη ἀνεπίδεικτος. Ἡ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀροσίωσις ἄμετρος. Δραστηριότης καὶ ἐνεργητικότης σπανία καὶ ἀκαταπόνητος.

Ὁ μεταστὰς ἔτρεφε πάντοτε τὰς μᾶλλον εὐνοϊκὰς διαθέσεις πρὸς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἧς καὶ τὰ ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις προνόμια δημοσίᾳ ὑπερήσπισε διὰ τῆς ἐμβριθοῦς αὐτοῦ περὶ τῶν μικτῶν γάμων ἐν Ἑπτανήσῳ μελέτης καταχωρηθείσης ἐν τῇ Δικαστικῇ Ἐφημερίδι ἀρ. 18. ἔτος Β', τῆς ὁποίας τόδε ὑπῆρξε τὸ αὐτοῦ συμπέρασμα: «Κατὰ τὰ παρατεθέντα καὶ ἑρμηνευθέντα κείμενα Νόμων καὶ Ἐγκυκλίων νομίζομεν ὅτι ἐν Κερκύρᾳ δὲν θὰ γίνῃ πλέον αἴτησις ἀκυρώσεως γάμου Λατίνου ἀνδρὸς καὶ Ὀρθοδόξου γυναικός· καὶ ἐάν ποτε ἤθελε παρουσιασθῇ τοιαύτη ἀρκεῖ πρὸς ἀπόρριψιν ταύτης ἡ ἐμφάνισις τῆς ἀπὸ 20 Ἰουλίου 1862 Ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργοῦ». Ἀεὶ δὲ ἐτήρησε καὶ φιλικὰς σχέσεις μετὰ τῶν ἐνταῦθα αἰδ. Καθολικῶν Ἱερέων οὓς ***καλοὺς φίλους αὐτοῦ*** ἀπεκάλει.

Τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτοῦ κηδείαν, παρὰ τοῦ κ. Νομάρχου Κερκύρας ἐπισήμως προσκληθεὶς ἠκολούθησε καὶ ἡ Α. Π. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἐν Κερκύρᾳ Καθολικῆς Ἐκκλησίας κ. Ε. Μπόνης μετὰ τοῦ περὶ αὐτὸν Ἱεροῦ Κλήρου, ὅστις, ἀρκούμενος ἐν τῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως ἐν ᾧ ἐξεφώνει ἐπικήδειον ὁ ἱεροκῆρυξ κ. Πρίφτης, ἐγένετο δεκτὸς μετὰ τῶν εἰς τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀξίωμα προσηκουσῶν τιμῶν ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς ἐπὶ τῇ κηδείᾳ Ἐπιτροπῆς, μεθ' ὃ ἡ πομπὴ ἐξεκίνησε. Μεταξὺ δὲ τῶν πολλῶν κατατεθέντων βαρυτίμων στεφάνων ὑπῆρξε καὶ ὁ τῶν Καθολικῶν Ἑταιριῶν μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς: «A Monsignor Vulismà le Confraternite Cattoliche» – «Τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Βουλισμᾷ, αἱ Καθολικαὶ Ἀδελφότητες».

Φ. Δ. Μ.

Η ΓΥΝΗ

III

Ἂν ὁ φυσικὸς νόμος δὲν κατώρθωσεν ἐν τῇ πλήρει αὐτοῦ ἰσχύϊ καταβάλλων τὴν διαφθορὰν νὰ καταστήσῃ κραταιὰν τὴν ἀρετήν, πολλῷ μᾶλλον ἐν τῷ ἐθνισμῷ ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἑστία, οὐ μόνον ἀνίσχυροι ἀπέβαινον ἵνα ἐμπνεύσωσι τὸ ὀρθὸν καὶ κωλύσωσι τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς γυναικός, ἀλλὰ τοὐναντίον ὑπὸ τὴν αἰγίδα αὐτῶν ἐνομιμοποιήθη παντὸς εἴδους βιαιότης καὶ ἔγκλημα, καθόσον οἱ θεοὶ οὗτοι τοῦ ἐθνισμοῦ διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτῶν τὴν κόρεσιν μόνον παντὸς πάθους καὶ ἐπιθυμίας ἐπέβαλλον, ὠθοῦντες οὕτω τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν διαφθορὰν καὶ τὴν γυναῖκα ἰδίᾳ πρὸς τὴν ἀπώλειαν παντὸς ἴχνους αἰδοῦς, δι' ἧς ἡ φύσις εἶχε κοσμήσει αὐτήν.

Μόνη ἡ θρησκεία, ἅμα τῇ ἐμφανίσει αὐτῆς, ἠδυνήθη νὰ μεταβάλῃ τὴν οἰκτρὰν θέσιν τῆς γυναικός. Θρησκεία καὶ πίστις! Ἰδοὺ ὁ κρῖκος, ὁ συγκρατῶν καὶ τὴν γυναῖκα ἐν τῇ ἀρετῇ καὶ διὰ τῆς γυναικὸς τὴν κοινωνίαν ἐν τῇ εὐθύτητι. Θρησκεία καὶ πίστις! Ἰδοὺ ἡ ἄγκυρα, δι' ἧς, σωθεῖσα ἅπαξ, ἀπολαμβάνει ἀσφαλοῦς κατοχῆς τῆς ἀρετῆς ἥ τε γυνὴ καὶ ἡ κοινωνία. Θρησκεία καὶ πίστις! Ἰδοὺ τέλος τὸ κέντρον, περὶ ὃ ὀφείλει νὰ περιστρέφηται ἀτενίζουσα ἡ γυνή, βεβαία ὅτι καὶ κατ' ἐλάχιστον παρεκκλίνουσα αὐτοῦ καὶ ἑαυτῇ καὶ τῇ κοινωνίᾳ ἔσεται πρόξενος μεγάλων κακῶν.

Δὲν ἀποκλείομεν βεβαίως τὴν γυναῖκα ἀπὸ τῆς ἀναπτύξεως, ἀπὸ τῶν γραμμάτων, ἀπὸ τῆς προόδου τοῦ πολιτισμοῦ. Τοὐναντίον συνιστῶμεν αὐτῇ ὡς ὑψηλὸν καθῆκον τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀρχῶν ἐκείνων τῆς τε ἐπιστήμης καὶ τέχνης, αἵτινες συντείνουσι πρὸς τὴν εὐχερῆ ἐπίτευξιν τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς. Οὐχ ἧττον ὅμως δι' ἧς ἔχομεν δυνάμεως

φωνάζομεν, ὅτι δὲν εἶνε οὗτος ὁ σκοπὸς τῆς γυναικός, καὶ ὅτι ταῦτα πάντα ἄνευ τῆς θρησκείας, ἥτις πρώτη πρέπει νὰ ἐμπνέῃ τὴν γυναῖκα, οὐ μόνον πρὸς οὐδὲν ὠφελοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἀφορμὴ δυνατὸν νὰ καταστῶσιν ὀλεθρίων ἀποτελεσμάτων, ὡς ὀλέθριον θ' ἀπέβαινε τὸ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ παράφρονος.

Ἡ θρησκεία μόνη, παρέχουσα τροφὴν ὄντως οὐσιώδη διὰ τῶν ἀληθειῶν ἐκείνων, ἐφ' ὧν ἑδραιοῦται ἀκλόνητος ἡ πεποίθησις ἡ ἄγουσα ἀδιστάκτως πρὸς τὴν γνῶσιν καὶ ἀποδοχὴν τῆς ἀρετῆς, δύναται νὰ συγκρατήσῃ τὴν διάνοιαν τῆς γυναικὸς ἰσχυρὰν καὶ ἐλευθέραν πάσης δράσεως τοῦ κακοῦ. Ἡ θρησκεία μόνη, ἀποσπῶσα τὴν καρδίαν τῆς γυναικὸς ἀπὸ τῶν τάσεων ἐκείνων, ὑφ' ὧν ἐνεποτίσθη ἀφ' ἧς ἡ πρώτη γυνὴ ἐγεύσατο τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ, καὶ φλέγουσα αὐτὴν διὰ τῶν θελγήτρων τῶν ἠθικῶν καὶ ὑψηλῶν ἀρετῶν, ἐνσταλλάζει τὴν μέχρι ἡρωισμοῦ ἰσχὺν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικός, καθιστῶσα αὐτὴν ἁγνὴν καὶ ἰσχυράν, τρυφερὰν καὶ εὐθεῖαν, γενναίαν καὶ καρτερικὴν ἄνευ ἐγωισμοῦ ἢ ταπεινώσεως, ἄνευ κολακείας ἢ ὑπεροψίας.

Ναί! Ἡ θρησκεία μόνη καὶ ἡ πίστις περιλαμβάνουσαι πᾶσαν γνῶσιν, ἀναπτύσσουσι τὴν διάνοιαν, ἐξευγενίζουσι τὰς τάσεις καὶ τοὺς πόθους τῆς καρδίας, τηροῦσιν εὐθεῖαν τὴν συνείδησιν, σπεύδουσι παρήγοροι καὶ ἀνακουφίζουσιν ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ στερρῷ βήματι ἀλανθάστως ὁδηγοῦσι τὴν καρδίαν πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς τιμιότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ἐν οἱαδήποτε κοινωνικῇ θέσει ἡ γυνή, εἴτε ὡς θυγάτηρ, εἴτε ὡς σύζυγος, εἴτε ὡς μήτηρ, ἵνα βαδίσῃ τὴν χαραχθεῖσαν αὐτῇ ὁδὸν ἐκτὸς τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀρετῆς, ἔχει ἀνάγκην ἀπόλυτον τῆς θρησκείας. Ἀφαιρέσατε τὴν θρησκείαν, καὶ ἡ γυνή, εἴτε ὑπὸ τοῦ ἐγωισμοῦ, εἴτε ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ τῆς φυσικῆς αἰδοῦς, θὰ βαδίσῃ μὲν ἀπροσκόπτως τὴν ὁδὸν αὐτῆς ἐφ' ὅσον δύναμίς τις δὲν ὠθήσει αὐτὴν πρὸς τὸν κρημνόν. Ὅτε ὅμως ἢ βιαίως ἢ ὑπούλως δοθῇ ἡ ὤθησις, οὐαὶ εἰς τὴν μὴ ἔχουσαν θρησκείαν! θ' ἀντιστῇ, θὰ κλονισθῇ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους θὰ πέσῃ, ἵν' ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ γυνὴ ἄνευ θρησκείας δὲν δύναται νὰ εἶναι ἐνάρετος.

Χρ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ κ. κ. συνδρομηταὶ τῆς «Ἁρμονίας» νὰ εἰδοποιῶσι τὸ γραφεῖον ὁσάκις παρατηρῶσιν ἀνωμαλίαν περὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Λόγου ἄξια συμβάντα τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα δύνανται ν' ἀναγραφῶσι τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς καί τινος κοινωνικοῦ δράματος λαβόντος χώραν, ἐν μέσῃ ὁδῷ Σταδίου παρὰ γυναικὸς ἠθικῶς ἀδικηθείσης κατ' ἀνδρὸς συμμορφωθέντος, ἄλλως τε, πρὸς τὴν καθόλου ἐθνικὴν ἡμῶν ἀνατροφήν, ἥκιστα ἐρειδομένην ἐπὶ τὴν θρησκευτικὴν ἰδέαν, ἀσεβήσας πρὸς ταύτην καὶ συνεπῶς πρὸς τὴν Πολιτείαν τὴν ἀδιάσπαστον τῆς Θρησκείας ἀδελφήν. Περὶ τοῦ τραγικοῦ τούτου γεγονότος τοῦ οὐχὶ καὶ τόσῳ σπανίως λαμβάνοντος ἐν Ἑλλάδι χώραν δὲν μακρηγοροῦμεν προτιμῶντες τὴν ἐν Ἑλλάδι καταστᾶσαν ἀβλαβῆ καὶ ἀθῶαν πολιτικὴν συζήτησιν καὶ λέγομεν ἀθῶαν διότι μηδεὶς ἐχέφρων, οὐδ' ἐπὶ ἀστειότητι τίθεται εἰς τὰς μετ' ἀγανακτήσεως παρὰ τῶν ἐν τῇ Βουλῇ ἀντιπροσώπων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ συζητήσεις, ἐνστάσεις περὶ δωροδοκίας, παρανόμων κατὰ τὰς ἐκλογὰς πράξεων, διοικητικῶν ἐπεμβάσεων κλπ. ὅτι προέρχονται ἐξ ἁγνῆς ἐκτιμήσεως καὶ ἀμιγοῦς συναισθήματος δικαίας ὀργῆς. Ἡ πολιτικὴ ἀπανταχοῦ, ἀδυνατοῦντες νὰ ἐξαιρέσωμεν καὶ χώρας εὑρισκομένας εἰς ἄλλο ἡμισφαίριον, κατήντησεν θαυμασία ἠθοποιία τῆς ὁποίας οἱ πρωταγωνιστοῦντες ἥρωες εἶναι καὶ οἱ πρωθυπουργεύοντες. Ἴσως πολλάκις ἡ πολιτικὴ αὕτη ἠθοποιία ἀπαιτεῖ ἀλλαχοῦ πολυδαπάνους προετοιμασίας διὰ τὴν ἑκάστοτε ἐκτύλιξιν τῶν διαφόρων σκηνῶν, ἀλλ' εὐτυχῶς ἐνταῦθα στερουμένων τῶν πολιτικῶν μας τοιαύτης πρὸς πολυτέλειαν τάσεως ἐκτυλίσσονται τὰ πάντα ἐν μακαρίᾳ ἁπλότητι καὶ ἀδελφικῇ συμπνοίᾳ.

Αἱ ἐπὶ τῶν πολλαπλῶν ἐκλογικῶν ἐξελέγξεων τῶν οἰκείων ἐν τῇ Βουλῇ τμημάτων ἐργασίαι ἔληξαν ὡς καὶ αἱ ἐν ὁλομελείᾳ ἐργασίαι τοῦ νομοθετικοῦ ἐπὶ τῶν ἐκθέσεων τῶν τμημάτων ὡσαύτως μὴ ὑπολειπομένου πλέον ἢ τῆς ἐνάρξεως τῶν κοινοβουλευτικῶν συζητήσεων τῶν ὁποίων θέλει δώσῃ τὸ σύνθημα ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ Κράτους ὃν θὰ σπεύσῃ ἡ νέα Κυβέρνησις τοῦ γηραιοῦ πολιτευτοῦ κ. Θ. Δηλιγιάννη νὰ ὑποβάλῃ καὶ ὡς ζήτημα ἐμπιστοσύνης. Ὅπως κἂν ᾖ ὁ κοινοβουλευτικὸς ἀγών, θὰ ᾖ εἴπερποτε καὶ ἄλλοτε ἀναίμακτος ἴσως καὶ χλιαρὸς ὀφειλομένου τούτου εἰς τὴν συνωμοσίαν τῶν στοιχείων τῆς Φύσεως ἥτις σκορπίζουσα ἀνὰ τὰς κλεινὰς Ἀθήνας τὸν ἀφρικανικόν της καύσωνα ταχέως θὰ κατευνάσῃ τὰ λικνιζόμενα τρόπαια καὶ προσδοκώμενα ἐνίων ῥητόρων νικητήρια καὶ θὰ ὠθήσῃ τούτους εἰς ἀπολαύσεις παραθαλασσίων καλλονῶν ἢ τερψιθύμων τοιούτων ὑπὸ ἀμφιλαφεῖς σκιὰς δροσερῶν δασῶν.

Περαίνοντες τὸ δελτίον ἀναγράφομεν ὅτι ἐν τῇ σήμερον πρὸς ἐκλογὴν τακτικοῦ προέδρου γενομένῃ συνεδρίᾳ τῆς Βουλῆς ἐξελέγη τοιοῦτος ὁ ὑπὸ τοῦ κόμματος τοῦ κ. Θ. Π. Δηλιγιάννη ὑποδειχθεὶς κ. Ἀλ. Θ. Ζαίμης, λαβὼν ψήφους 148. Αἱ διάφοροι ὁμάδες τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὑπέδειξαν ἐκ συμφώνου ὡς πρόεδρον τὸν κ. Ἀνδρ. Αὐγερινὸν λαβόντα ψήφους 41 ριφθέντος καὶ ἑνὸς λευκοῦ ψηφοδελτίου.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ψηφοφορίαν τῆς Βουλῆς ἡ ἐνεστῶσα Κυβέρνησις ἔπεμψεν εἰς τὸν Βασιλέα τὴν παραίτησιν αὐτῆς, μεθ' ὃ προσκληθεὶς ὁ κ. Θεόδ. Δηλιγιάννης πρὸς σχηματισμὸν τῆς Κυβερνήσεως ἀνῆλθεν ἐπὶ τούτῳ εἰς Δεκέλειαν καὶ ὑπέβαλε τὸν κατάλογον τῶν νέων ὑπουργῶν, οἵτινες ὁρκισθήσονται τὴν προσεχῆ Τετάρτην.

Δ. Ζ.

Η «ΑΡΜΟΝΙΑ» ΕΝ ΣΜΥΡΝΗι

(*Τακτικοῦ ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ*).

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Γαλλικοῦ ἱεροσπουδαστηρίου τῆς Ῥώμης ἀποσταλεὶς παρὰ τοῦ Λέοντος ΙΓ' ὅπως ἐξετάσῃ τὴν κατάστασιν τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἀντιληφθῇ οἵαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἡ Ἀποστολικὴ Αὐτοῦ Ἐγκύκλιος Praeclara, διῆλθε πρό τινων ἡμερῶν ἐντεῦθεν κατευθυνόμενος εἰς Κωνσταντινούπολιν.

* *
*

Οἱ ἐκ Σμύρνης προσκυνηταὶ οἵτινες προὔκειτο νὰ πορευθῶσιν εἰς Ἔφεσον κατὰ τὰς τετελευταίας τοῦ Μαΐου ἡμέρας, δὲν θὰ ἀναχωρήσωσιν εἰμὴ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν κυνικῶν τούτων καυμάτων. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὀφείλω νὰ ὑπενθυμίσω ὅτι οἱ Σμυρναῖοι νομίζουσιν ὅτι ἡ Παναγία διῆλθε τὰς τελευταίας της ἡμέρας ἐν Ἐφέσῳ. Ἡ Α. Πανιερότης *Α. Τιμόνης* Ἀρχιεπίσκοπος Σμύρνης καὶ Ἀποστολικὸς Διαχειριστὴς ἁπάσης τῆς Μικρᾶς Ἀσίας θὰ τιμήσῃ διὰ τῆς παρουσίας του τὰς ἑκατοντάδας ταύτας τῶν εὐσεβῶν πιστῶν.

Οἱ αἰδέσιμοι πατέρες Λαζαριστὰ ἠγόρασαν ἤδη ἐκτεταμένον γήπεδον ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διϊσχυριζόμενοι ὅτι ἐν τῷ χώρῳ ἐκείνῳ εὑρίσκεται ὁ τάφος τῆς Παναγίας.

Ἡ Γαλλικὴ σημαία σκέπει ἤδη διὰ τῶν ὡραίων αὐτῆς χρωμάτων τὴν πόλιν ταύτην τῆς Ἐφέσου, ἐπὶ πολλοῖς τίτλοις προσφιλῆ, ἥτις μετ' οὐ πολὺ θέλει καταστῇ τὸ ἐντευκτήριον χιλιάδων ξένων προσκυνητῶν.

* *
*

Κατὰ τὰ μέσα τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος ἀφικνεῖται ἐνταῦθα ὁ αἰδεσιμώτατος Πατὴρ Ἀρσένιος Γενικὸς Προεστὼς τῶν Βασιλειανῶν ἐν Ῥώμῃ ὁμοῦ μετὰ τοῦ αἰδ. πατρὸς Ἀπουσία τοῦ αὐτοῦ τάγματος. Σκοπὸς τῆς ἀρίξεως αὐτῶν εἶναι ἡ ἵδρυσις καταστήματος Ἑλληνικοῦ ῥυθμοῦ. Τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Ἁγ. Ῥόκκου μετὰ τῆς ὡραίας αὐτοῦ μικρᾶς Ἐκκλησίας θὰ δοθῇ

αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σμύρνης ὅπως ἱδρύσωσι τὸ εὐεργετικὸν τοῦτο καθίδρυμα.

Ἀγγέλλεται ἐπίσης ὅτι ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἕλλην Πατριάρχης τοῦ Φαναρίου ἀνέθηκε εἰς τοὺς διασημοτέρους Ἕλληνας Θεολόγους τὴν ἐντολὴν ὅπως ἀπαντήσωσιν εἰς ἑκάστην παράγραφον τῆς Παπικῆς Ἐγκυκλίου. Εἴθε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ ἐπιφοιτήσῃ αὐτοῖς καὶ ἴδωμεν οὕτω στεφουμένους τοὺς εὐγενεῖς μόχθους καὶ ὑψηλὰς ἐπιθυμίας τοῦ ἐνδόξου Ποντίφηκος Λέοντος. ΙΓ'

Σμυρναῖος.

Η "ΑΡΜΟΝΙΑ,, ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩι

Ὁ «Πατριώτης» Ζακύνθου διὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν ἐπιχαρίτου καὶ ἀπερίττου γλώσσης ἀναδημοσιεύων τὴν ἐσχάτως ἐν τῇ «Ἁρμονίᾳ» καταχωρηθεῖσαν εἴδησιν περὶ τοῦ νέου Καθολικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, καὶ τῆς προαγωγῆς τοῦ αἰδεσιμωτάτου Μιχ. Ριβέλλη εἰς Οἰκικὸν Ἱεράρχην τῆς Α.Α. Λέοντος ΙΓ', ὡς ἐν προοιμίῳ ἐπιπροσθέτει τὰ ἑξῆς ἅτινα εὐχαρίστως καὶ ἡμεῖς ἀναγράφομεν, εὐγνωμονοῦντες τῷ «Πατριώτῃ» Ζακύνθου διὰ τὰς κολακευτικὰς φράσεις ἃς ἀφιέρωσε τῇ «Ἁρμονίᾳ».

«Μὲ μεγάλην χαρὰν ξαναδημοσιεύομεν τὸ ἀκόλουθον ἀρθρίδιον ἀπὸ τὸ λαμπρὸν περιοδικὸν ἀνάγνωσμα «Ἁρμονία», τὸ ὁποῖον εἶναι λίγος καιρὸς ποὺ ἄρχισε νὰ στολίζῃ τὸν φιλολογικὸν ὁρίζοντα τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ ἄρθρον αὐτὸ δείχνει σὰν καθαρὸς καθρέπτης πόσην ὑπόληψιν χαίρεται εἰς τὰ ὑψηλὰ κέντρα τῶν Ἀθηνῶν καὶ πόσην τιμὴν εἰς τὴν ἁγιωτάτην ἐκκλησιαστικὴν κορυφὴν τῆς Ρώμης ἕνα πρόσωπον σεβαστόν, τὸ ὁποῖον ἠγάπησε καὶ ἐξετίμησεν ὁλόκληρη ἡ Ζάκυνθος, διότι τὸ εἶδεν ἄγγελον βοηθὸν καὶ παρήγορον εἰς τὰς μαύρας ἡμέρας τῆς καταστροφῆς της. Ναί! ἡ κοινωνία τῆς Ζακύνθου θυμᾶται καὶ θὰ θυμᾶται πάντοτε μὲ ἀγάπην καὶ μὲ βαθὺν σεβασμὸν τὸν ἐντιμώτατον καὶ εὐεργετικώτατον Δὸν Ριβέλλην, ὁ ὁποῖος ὡς φωτεινὸν μέλος τῆς τοπικῆς ἐπιτροπῆς τῶν βοηθημάτων, δὲν ἔκλεισε καὶ μάτια καὶ καρδιὰ εἰς τὰς θλιβερὰς ταλαιπωρίας καὶ στερήσεις τῶν πτωχῶν κατεστραμμένων πατριωτῶν μας, ὅπως τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι μεγαλώνυμοι, παρὰ ἐχόρτασε τὴν πεῖναν, ἐσκέπασε τὴ γδύμνια, ἐπαρηγόρησε τὴ δυστυχία σὰν ἀληθινὸς ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς νὰ ἐξετάζῃ ἂν οἱ δυστυχεῖς ποὺ ἐκατάφευγαν εἰς τὸ ἔλεός του ἦσαν καθολικοὶ ἢ ὀρθόδοξοι, χριστιανοὶ ἢ ἀλλόθρησκοι. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσῃ ἡ Ζάκυνθος τὰς πραγματικῶς εὐαγγελικὰς ἀγαθοεργίας τοῦ Δὸν Ριβέλλη εἰς τὰς ἡμέρας τῶν συμφορῶν της· καὶ διὰ τοῦτο ὁ «Πατριώτης», ὡς πιστὸς ἀντίλαλος τῶν αἰσθημάτων τῶν συμπολιτῶν του, ξαναδημοσιεύει μὲ μεγάλην χαρὰν τὸ ἄρθρον τῆς «Ἁρμονίας», τὸ ὁποῖον τιμᾶει ἄξια καὶ δίκαια ἕνα πρόσωπον τόσον σεβαστὸν καὶ ἀγαπητόν, διὰ τὸ ὁποῖον θὰ τρέφῃ πάντοτε σεβασμὸν καὶ εὐγνωμοσύνην ὁ τόπος μας».

Η ΠΡΟΣΑΡΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Ἐν προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ εἴχομεν ἀναγράψῃ ὅτι ἡ Ρώμη ἀνέθηκε προσωρινῶς καὶ μέχρι κοινοποιήσεως νεωτέρων διαταγῶν τὴν Ἀποστολικὴν Διαχείρισιν τῆς Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας εἰς τὸν αἰδεσιμώτατον Μιχ. Ριβέλλην, Διαχειριστὴν τῆς ἐνταῦθα Ἀρχιεπισκοπῆς. Νῦν διὰ τοῦ τελευταίου ταχυδρομείου ἡ Α. Α. Λέων ΙΓ' δι' ἐγγράφου πρὸς τὸν αἰδεσιμώτατον Μ. Ριβέλλην ἐκοινοποίησεν αὐτῷ τὴν ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Συνεδρίου πρὸ πολλοῦ ἤδη ληφθεῖσαν ἀπόφασιν περὶ προσαρτήσεως τῆς Ἐπισκοπῆς Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κερκύρας.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πανιερωτάτου Σταρίτα, Ἐπισκόπου Ζακύνθου, ἀποθιώσαντος ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας ἔνθα καὶ διέμενεν, ἡ Διαχείρησις τῆς Ἐπισκοπῆς ταύτης εὐλόγως ἀνετέθη ὡς νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἐκτὸς ἐλαχίστων παρεμπιπτόντων χρονικῶν διαστημάτων, εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Κερκύρας, μέχρις οὗ τελευταίως ἡ Ἁγ. Ἕδρα ἀνέθηκε ταύτην εἰς τὸν ἐκ Κερκύρας καταγόμενον καὶ ἄρτι ἀποθιώσαντα Ἐπιτετραμμένον ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Πανιερώτατον Ἰωσὴφ Ζαφῆρον. Νῦν δὲ πάλιν, ὡς ἀνωτέρω λέγομεν, διὰ νέων αὐτῆς διαταγῶν ἡ Ἐπισκοπὴ Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας ἐπανέρχεται εἰς τὸ πρώην καθεστὸς ἑνουμένη μετὰ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κερκύρας, ἣν μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ συνέσεως ποιμαίνει ὁ Πανιερώτατος Εὐαγγελιστὴς Μπόνης.

Ὁ ἐνταῦθα Καθολικὸς κόσμος μετὰ χαρᾶς ἤκουσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην δι' ἧς ἐξασφαλίζεται ὁριστικῶς πλέον ἡ διαμονὴ ἐν Ἀθήναις τοῦ αἰδεσιμωτάτου Μιχ. Ριβέλλη, ὃν ἀείποτε περιέβαλε διὰ τῆς ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως αὐτοῦ.

Η "ΑΡΜΟΝΙΑ,, ΕΝ ΛΟΡΕΤΩι

(Ἐκτάκτου ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ).

Τὴν Τετάρτην, 29 Μαΐου, ὁ πατὴρ Τονδίνης τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγ. Βαρνάβα ὡμίλησε περὶ τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐν τῇ ἱδρύσει καὶ προόδοις τῆς *Παγκοσμίου Ἑταιρίας τοῦ Ἁγίου Οἴκου*, προωρισμένης ὅπως ἐξεγείρῃ καθ' ἅπασαν τὴν ὑφήλιον τὴν εὐλάβειαν πρὸς τὸ σεπτότερον τοῦ κόσμου προσκυνητήριον, ὁ ῥήτωρ εἶπεν ὅτι διαβλέπει τὴν πραγματοποίησιν τῶν λόγων ἐκείνων τοῦ πατρὸς Σουβαλὼρ «*Ἡ Μαρία θὰ εἶναι ὁ κρίκος τῆς ἑνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν*». Λαμβάνων κατόπιν ἀφορμὴν ἐκ τοῦ μέρους ὅπερ ἔλαβεν ἡ Παναγία ἐπὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀγωγῆς τοῦ συναδέλφου αὐτοῦ, ἀπέδειξε τὴν ταὐτότητα τῆς πρὸς τὴν Μαρίαν πίστεως ἁπάντων, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἄκραν εὐσέβειαν τῆς Ἑλληνορωσσικῆς ἐκκλησίας πρὸς τὴν Παρθένον. Αἱ ρωσσικαὶ Ἐκκλησίαι τῆς Παναγίας παρουσιάζουσι τὸ αὐτὸ θέαμα πίστεως καὶ εὐλαβείας οἷον καὶ αἱ ἡμέτεραι. Ἐν τοῖς λειτουργικοῖς βιβλίοις τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥώσσων καθιερώθησαν ἰδιαίτεροι τύποι προκειμένου περὶ τῆς Μαρίας, προσευχαὶ ἰδιαίτεραι ἐν τῇ ἰδίως λεγομένῃ λειτουργίᾳ. Ὡς σαφῶς ὁ ἀείμνηστος Καρδινάλιος Newman παρατηρεῖ, ἡ Μαρία διατηρεῖ παρὰ τῷ λαῷ τὴν λατρείαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀπόδειξις ἔστω ἡ Ῥωσσία. Ὡς δὲ δὲν ἐδίσταζε νὰ κηρύττῃ ὁ Πανιερώτατος Πλάτων Μητροπολίτης τοῦ Κιέφ, ἕκαστος χριστιανὸς *ὀφείλει* νὰ ἐπιθυμῇ τὴν ἕνωσιν. Ἐὰν ἡ ἐπιθυμία αὕτη ἄχρι τοῦδε δὲν ἐπραγματοποιήθη, προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τοῖς λαοῖς ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀτόμοις πολλαὶ ἀλήθειαι πολλάκις ἐπὶ μακρὸν χρόνον διατελοῦσι ἐν λανθανούσῃ καταστάσει, μέχρις οὗ ἐπέλθῃ ἡ στιγμὴ τῆς συγκομιδῆς. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὴν τελέσφορον ἐπίδρασιν τῆς πίστεως πρὸς τὸν Χριστόν.

Ἡ ἕνωσις διατελεῖ ἐν τῷ γίγνεσθαι, διότι ἀποτελεῖ οὐσιῶδες καὶ ἀναφαίρετον τοῦ χριστιανισμοῦ στοιχεῖον.

Τὴν ἕνωσιν ταύτην ὁ ῥήτωρ κυρήττει ὡς συμβολιζομένην ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ γεγονότι τῆς αὐτομάτου μεταφορᾶς τοῦ Ἁγίου Οἴκου ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς μέσῳ τοῦ ἔθνους ἐκείνου ὅπερ φιλοξενεῖ ἐν τοῖς σπλάγχνοις αὐτοῦ τὸν Ἀντιπρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, *ἐπὶ πλέον δὲ ἐκεῖνο ὅπερ ἄλλοτε ἐπετυγχάνετο διὰ τοῦ πρὸς τὸν Ἅγ. Τάφον ἐνδιαφέροντος, τῆς ἑνώσεως τοῦτέστι τῶν χριστιανικῶν λαῶν καὶ κατευνάσεως τῶν φιλοδοξων αὐτῶν ἁμιλλῶν, τοῦτ' αὐτὸ δύναται καὶ σήμερον νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τοῦ Ἁγίου Οἴκου τοῦ Λορέτου.* Ἀγαθὸς βεβαίως προάγγελος τούτου τυγχάνει ἐκεῖνο ὅπερ διὰ μόνης τῆς πίστεως καὶ ἐνεργείας αὐτοῦ κατώρθωσεν ὁ πτωχὸς Ἅγιος Φραγκίσκος ἐξ Ἀσσισίου διευθυντὴς τῆς *Παγκοσμίου Ἑταιρίας τοῦ*

Ἁγίου Οἴκου. Τὰ ἔθνη ἅπαντα ἀμιλλῶνται ποῖον λαμπρότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον τοῦ ἄλλου, νὰ ἐξωραίσῃ τὸν μὲν ἢ τὸν δὲ τῶν τῆς Μητροπόλεως ἱερῶν βωμῶν, σχεδὸν ἅπαντα ἀντιπροσωπούμενα ἐκεῖ διὰ τῶν στεμμάτων αὐτῶν. Ἐὰν αἱ Λορετιναὶ λιτανεῖαι μεγαλοπρεπῶς συμβολίζονται ὑπὸ τοῦ διδασκάλου Maccari ἐν τοῖς θαυμαστοῖς στεφανώμασι τοῦ θόλου, ἡ Γερμανία ἐπίσης ἀνέθηκεν εἰς τὸν διδάσκαλον Sett τὴν ἐντολὴν νὰ συναγωνισθῇ μετ' αὐτοῦ διὰ σειρᾶς ἔργων τὴν Μαρίαν ἀφορώντων ἐν τῷ βήματι τοῦ χοροῦ τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας. Οὕτω ἡ Μαρία θέλει καταστῇ σχεδὸν κέντρον τῆς ἀνθρωπότητος ἀναλώμασι τοῦ ἔθνους ἐκείνου, ὅπερ ἐπὶ ἐπιστημονικαῖς ἀξιώσεσιν ἐρειδόμενον ἀπηρνήσατο καὶ ἀπέρριψεν μακρότερον πάσης ἄλλης τὰς περὶ αὐτῆς ἀποκαλυφθείσας ἀληθείας.

Ἐνταῦθα ὁ ῥήτωρ ἐξωδίκως παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἀδυναμία τῆς ἐπιστήμης ὅπως ἀρνηθῇ τὴν μεσολάβησιν πνευματικῶν καὶ ἀφανῶν δυνάμεων ἐπὶ γεγονότων ἀναμφιρρήστων συζητήσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ ἐξαφάνισις ἢ μετακόμισις ὑλικῶν πραγμάτων, ἔστω καὶ εἰς μεμακρυσμένας ἀποστάσεις, (ἴδε *Aksakoff, Animismus und Spiritismus II σελ. 551—564*) ἡ ἀδυναμία εἶπεν αὕτη, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης τὸ δικαίωμα τῆς ***ἐκ τῶν προτέρων*** ἀπαρνήσεως τῆς αὐτομάτου μεταφορᾶς τοῦ Ἁγίου Οἴκου τοῦ Λορέτου. Ἀφ' οὗ ἀπέδειξε τοῦτο, δηλῶν μετὰ τοῦ Βενεδίκτου XIV, ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος ζητήματος δὲν πρόκειται περὶ πίστεως, ὁ πατὴρ Τονδίνης ἐπραγματεύθη περὶ τῶν θαυμάτων ἤτοι περὶ τῆς θείας χάριτος ἐπὶ τῶν διανοιῶν καὶ καρδιῶν, δι' ἧς ὁ Θεὸς εὐαρεστεῖται νὰ ὑποδεικνύῃ τὸ προσκυνητήριον τοῦ Λορέτου ὡς ἓν ἐξ ἐκείνων τῶν ἐκλεκτῶν τῆς καρδίας του, ἐν ᾧ κύριος τῶν δώρων Αὐτοῦ, εὐαρεστεῖται εὐκολώτερον νὰ εἰσακούῃ, ὡς ἄλλοτε ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἱερουσαλήμ, τῶν δεήσεων τῶν πιστῶν. Οὐδεμία ὅθεν προσευχὴ ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἑπομένως μᾶλλον εὐπρόσδεκτος, δύναται νὰ ἀπευθυνθῇ πρὸς τὸν Θεὸν ἀπὸ τοῦ προσκυνητηρίου τούτου ἢ ἐκείνη ἣν ὁ ἴδιος Σωτὴρ ἀπηύθυνε κατὰ τὸν τελευταῖον Δεῖπνον «*ὅλοι ἓν ἔστωσαν*». Ἀπὸ τοῦ 1880 ἐψάλλετο ἐπὶ τούτῳ λειτουργία τὸ πρῶτον Σάββατον ἑκάστου μηνός. Ὁ πατὴρ Τονδίνης εὔχεται ὅπως τὰ ἱδρύματα ταῦτα πολλαπλασιασθῶσι δι' ἀντιπροσώπων ἑκάστου ἔθνους, ἰδίᾳ δ' ἐκείνων ἅτινα ἰδιαιτέρως κήδονται περὶ τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὁ τύπος, εἶπε, πλεῖστον ἠδύνατο ὅπως καταστήσῃ τὸν Ἅγιον Οἶκον «***προσκυνητήριον τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν***» ἔνθα ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διαρκῶς προσφερόμενος ὁλοκαύτωμα πρὸς τὸν Θεῖον αὐτοῦ Πατέρα θὰ ἐμεσίτευε ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἐνταῦθα ὁ πατὴρ Τονδίνης, ***ἐκφράζει τὴν τολμηρὰν ἐλπίδα ὅτι ἐντὸς μικροῦ χρόνου μετὰ τῶν καθολικῶν προσκυνητῶν θέλουσιν ἑνωθῇ καὶ οἱ διεστῶτες ἡμῶν ἀδελφοί, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῶν Ῥώσσων ἢ Ἑλλήνων Ἐπισκόπων.***

Ἐν βραχεῖ μὲν ἀλλὰ μετ' ἰδιαζούσης ὅλως χάριτος διὰ τὸ κατάλληλον τοῦ πράγματος, ἀνέφερεν ὁ ῥήτωρ ὅτι ὁ Ἅγιος Οἶκος τὸ πρῶτον ἔστη ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σλαύων, καὶ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ ἀκροατηρίου, εἰς τὴν γνώμην τοῦ Ἐπισκόπου Stroesmayer καὶ ἄλλων σοφῶν ἀνδρῶν ἐξ αὐτῆς τῆς Ῥωσσίας καταγομένων, ***ὑπὲρ τῆς Ἑνώσεως*** τουτέστι ***τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς διὰ τοῦ Εὐαγγελίου κατακτήσεως τῆς Ἀσίας.*** Ἐν τῷ ἐπιλόγῳ δ' αὐτοῦ ὑποδείξας τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν δεήσεων τῶν πτωχῶν, τῶν πάντοτε τῷ Ἰησοῦ ἀγαπητῶν, ἅπαν τὸ ἀκροατήριον τῇ προτροπῇ αὐτοῦ, ἀνέπεμψεν εὐχὰς πρὸς τὸν Πλάστην ἀπευθύναντρὶς τὸ «Χαῖρε Μαρία» ὑπὲρ τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

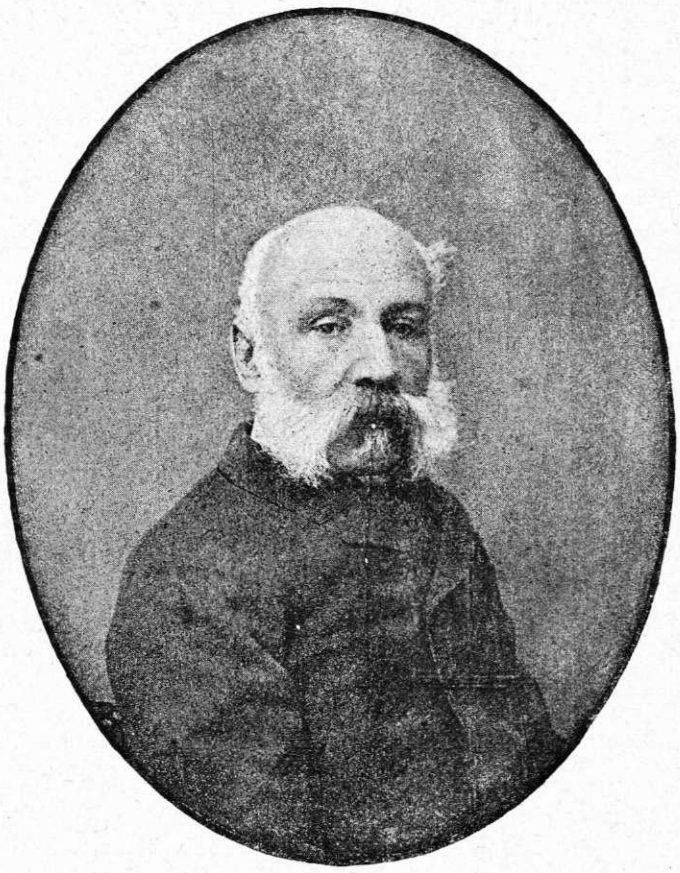

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Π. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ

Η ΝΕΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

Αὔριον καλεῖται ὅπως ἀναλάβῃ τὰς ἡνίας τοῦ κράτους ὁ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐνδεδειγμένος Κυβερνήτης αὐτοῦ.

Αἱ τελευταῖαι ἐκλογαὶ μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ἐθνικὴν συμφορὰν ἐνεῖχον σπουδαῖον χαρακτῆρα. Ἔργον ἡμῶν δὲν εἶναι σήμερον νὰ ὑποδείξωμεν τοὺς ἐπαπειλοῦντας τὴν πατρίδα κινδύνους, καθόσον περὶ τούτου περισσῶς διεφωτίσθη ἡ κοινὴ γνώμη. Οὐδένα βεβαίως λανθάνει ὅτι διανύομεν περίοδον ἐθνικῆς κακοδαιμονίας, τὰ δὲ γεγονότα εἶναι τοσοῦτον καταφανῆ ὥστε ἐναργῶς διακρίνει αὐτὰ καὶ ὁ μᾶλλον ἄπειρος ὀφθαλμός. Ἡ νομισματικὴ κατάπτωσις, ἡ κοινωνικὴ ἐξαχρείωσις καὶ ἡ ἐπικρατοῦσα ἄφρων καὶ βδελυρὰ διοίκησις καταδείκνυσι καὶ ἡλίου φαεινότερον τὴν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐκμετάλλευσιν τῆς ἀγαθοπιστίας τοῦ λαοῦ καὶ τὴν ἐγκόλπωσιν ἐπιβλαβῶν ἀρχῶν, ἀντικειμένων πρὸς τὰς παραδόσεις, τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν κανονικὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀτυχοῦς ἡμῶν χώρας.

Τί συνέβη, τί ἐγένετο μέχρι τῆς σήμερον, τοῦτο περιττὸν καὶ ἀνωφελὲς νὰ ἐπαναλαμβάνηται· τὸ γινώσκομεν πάντες. Ἡ διαδοχικὴ ἀναμάσησις τῆς χρεωκοπίας, ἥτις διανύει πλέον τὸ στάδιον τῆς ὡρίμου ἡλικίας της, ἡ ἐκ νέου παρέλασις τῆς ἐπιστρατείας, ἥτις πρὸ πολλοῦ ἐγήρασε, ἡ συστηματικὴ ἐπανάληψις τῶν περὶ ἐκνόμου καὶ ἐκφαυλισμένης διοικήσεως καθ' ἑκάστην ἐκτυλισσομένων, ἡ ἀφύπνισις παρελθόντος τόσον ἐξόχως ἀσημάντου, συντελοῦσιν εἰς τὰς ἀπαραιτήτους πρὸς βελτίωσιν τῶν κακῶς κειμένων σκέψεις μόνον κατὰ τοῦτο, ὅτι ἀποδεικνύουσι γενεὰν συγχρόνων Ἑλλήνων οὐ μόνον ἀδυνατοῦσαν νὰ δημιουργήσῃ γόνιμον παρόν, ἀλλὰ καὶ ἀνίκανον νὰ διδαχθῇ ἐκ τῶν καταφανῶν πλημμελημάτων τοῦ παρελθόντος.

Σήμερον ὅτε πάντες οἱ ἐξ ὑψηλοτέρων αἰσθημάτων ἐμπνεόμενοι πολῖται, ἀπὸ τῶν ἐκλεκτῶν οὓς ἡ κάλπη ἀνέδειξε μέχρι τοῦ ἐσχάτου ἐκλογέως, πάντες λησμονοῦντες τὰ ταπεινότερα πάθη, ὅσα εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον ἀνήγαγεν ὁ ἐκλογικὸς ὀργασμός, ψυχροὶ ἤδη καὶ ἀπαθεῖς ἂς κύψωμεν τὴν κεφαλὴν καὶ ἂς σκεφθῶμεν ἐν ἠρεμίᾳ περὶ τοῦ προσεχοῦς μέλλοντος, ὅπερ οὔτε τόσον χαρμόσυνον εἶνε ὅσον οἱ παιᾶνες τῶν διαδηλώσεων, οὔτε τόσον λαμπρόν, ὅσον ἡ ροδαλὴ ἀνταύγεια τῶν καέντων πυρσῶν. Καὶ μετὰ τὴν διασκόρπισιν τῶν παντοειδῶν θυμιαμάτων καὶ λιβανωτῶν ἀνανήφοντες ἐκ τῆς μέθης οἱ πατέρες τοῦ Ἔ-

θνους, ἃς παραιτηθῶσι πλέον ὅλης τῆς ἀποσκευῆς τῶν κενῶν λόγων καὶ τῶν μεγάλων ὑποσχέσεων, ἃς ἀνευθύνως ἐν ὥραις πολιτικῆς περιοδείας μετὰ στόμφου ἐξεστόμιζον καὶ ἐπιδιδόμενοι εἰς τὴν θετικὴν ἐργασίαν τῆς ἀνορθώσεως, ὅλως διάφορον τῆς θορυβώδους ἐργασίας τῆς καταδαρίσεως, ἃς ἀποβλέψωσιν εἰς ἓν καὶ μόνον, τὴν σωτηρίαν τοῦ κλυδωνιζομένου πολιτικοῦ ἡμῶν σκάφους.

Πλὴν πᾶσαι αἱ ἀποτυχίαι ἐπιφανῶν ἀντιπάλων, ὅλος αὐτὸς ὁ ὄγκος τῆς νίκης καὶ τοῦ θριάμβου, ὃν ἔδωκεν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἰς τὸ πολιτικὸν κόμμα, τοῦ ὁποίου ἡγεῖται ὁ κ. Θεόδ. Δηλιγιάννης, παρέχουσι βαρείας καὶ σοβαρὰς ὑποχρεώσεις καὶ εὐθύνας, ὧν ἀδιστάκτως πεπείσμεθα ὅτι πλήρη ἔχει συνείδησιν ὁ ἔμπειρος πολιτικὸς ἀνήρ, ὅστις ἀπὸ τῆς αὔριον ἀναλαμβάνει τὸν βαρὺν τοῦτον ἀγῶνα καὶ τὸ ἐπαχθὲς φορτίον τοσαύτης εὐθύνης.

Μᾶλλον λοιπὸν πάντων περίφρονεῖν ὀφείλει νὰ κύψῃ τὴν κεφαλὴν ὁ νέος Κυβερνήτης τοῦ τόπου, κατερχόμενος ἀπὸ τῶν χρυσῶν νεφελῶν εἰς ἃς ἀνύψωσεν αὐτὸν ἡ ὑπέρμετρος λατρεία τῶν πιστῶν εἰς τὸ ἀκανθῶδες καὶ ἄχαρι ἐδώλιον τῆς πρωθυπουργίας, καὶ ὠθούμενος ὑπὸ μόνης τῆς ἀμετατρέπτου βουλήσεως ὅτι ἀναγκαία καὶ ἀναντιρρήτως ἀναπόφευκτος τυγχάνει ριζική τις ἐπὶ τὸ λογικώτερον καὶ λυσιτελέστερον τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν πραγμάτων μεταβολή.

Εὐελπιστοῦντες ὅτι ἡ νέα Κυβέρνησις, ἐκπροσωποῦσα φιλελεύθερον ἐθνικὸν κόμμα, θέλει διακριθῇ ἐν τῇ πολιτικῇ παλαίστρᾳ καὶ παράσχῃ εἰς τὸ Ἔθνος ἐχέγγυα κυβερνητικῆς καὶ πολιτικῆς βελτιώσεως, ὅπως τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος τραπῶσιν ὁμαλωτέραν ὁδὸν καὶ παγιωθῇ τὸ δημόσιον συμφέρον, ἀνεγερθῇ δὲ ἡ καταρρεύσασα πίστις καὶ τὸ γόητρον τῆς Ἑλλάδος, θεωροῦμεν πρὸ παντὸς ἐπιβαλλόμενον καθῆκον νὰ ὑποδείξωμεν ὅτι ἀνάγκη νὰ καταπέσῃ τὸ παρελθόν, τὸ συντελέσαν εἰς τὴν βαθμιαίαν τοῦ Ἔθνους καταπτωσιν καὶ παρακμήν, νὰ λησμονηθῇ τοῦτο ἐντελῶς, νὰ παραδοθῇ μόνον εἰς τὰς κρίσεις τῶν χρονογράφων καὶ ὡς σεσηπὸς παύσῃ τοῦ λοιποῦ ἀναμιγνυόμενον εἰς τὰ τῆς πολιτείας.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς σαφῶς καὶ πανδήμως ἐκδηλώσας ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν κ. Θεόδ. Π. Δηλιγιάννην, ἔχει παρ' αὐτοῦ τὴν ἀξίωσιν νὰ μεριμνήσῃ πατριωτικῶς διὰ τὴν ἀνάστασιν τῆς χώρας ἐκ τοῦ ὑλικοῦ καὶ ἠθικοῦ θανάτου τὸν ὁποῖον ἐπήνεγκε τὸ καταδεδικασμένον καὶ ἁμαρτωλὸν τοῦτο παρελθόν, εὐλόγως δὲ προσδοκᾷ παρ' αὐτοῦ ὅτι θὰ πρωτοστατήσῃ ὑπὲρ ὑγιεστέρων ἀρχῶν νέου ἐθνικοῦ βίου καὶ ὑπὲρ ἀνορθώσεως τῶν Ἑλληνικῶν συμφερόντων.

Εὐχόμεθα ὁλοψύχως ὅπως εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁ νέος Κυβερνήτης ἀναφανῇ ἀντάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῶν προσδοκιῶν ἁπάσης τῆς χώρας καὶ μὴ διαψεύσῃ τὰς ἐλπίδας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Γρ. Γς.

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὅτι τὰ γραφεῖα τῆς «Ἁρμονίας» μετεφέρθησαν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καρνεάδου ἀριθ. 5, μέχρι τῆς διασκευῆς τῶν νέων γραφείων.

ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΣ

(Διήγημα ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Ε. Σ.)

— Ὤ! ὁ ἄθλιος οὗτος κόσμος εἶνε πλήρης μελαγχολίας! ἔλεγεν ἀναστενάζουσα ἡ ὡραία δεσποινὶς Φανή, θυγάτηρ τοῦ πλουσίου δικηγόρου Σόνδσφηλδ, καὶ ἐγερθεῖσα τῆς κλίνης της, ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς καθέδρας, ἥτις ἐκεῖ πάντοτε πρὸ τοῦ παραθύρου εὑρίσκετο, παραδίδουσα ἑαυτὴν εἰς μελαγχολικοὺς λογισμούς.

Ὁ πατήρ της μόλις πρὸ ὀλίγου χάριν τῆς ὑγείας του εἶχε προτιμήσῃ τὴν ἥσυχον ἐξοχὴν τῆς θορυβώδους πόλεως, γενόμενος οὕτως αἴτιος τῆς στενοχωρίας τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἡ συννεφώδης καὶ ὑγρὰ ἐκείνη ἡμέρα ἤρχετο νὰ ἐπαυξήσῃ.

Λεπτή, πλὴν διαρκὴς βροχὴ ἔπιπτε κατὰ μικρὰς σταγόνας, καθιστῶσα τὰς ὁδοὺς τῆς μικρᾶς πολίχνης Grawford, αἵτινες ἄλλως τε δὲν ἦσαν καὶ πολὺ καθαραί, δυσβάτους διὰ τοὺς πεζοὺς διαβάτας. Τὰ δένδρα τῆς δενδροστοιχίας, τὰ ὁποῖα ἐξετείνοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Φανῆς, ἔκυπτον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ῥιπταζόμενα, ὡσεὶ κλαίοντα καὶ ταῦτα μετ' αὐτῆς, ῥίπτοντα ἐκ τῶν κλάδων αὐτῶν τὰς ἐπικαθημένας σταγόνας ἐπὶ τῶν κεραλῶν τῶν διαβατῶν.

Ἡ κανονικὴ αὕτη δενδροστοιχία ἐφάνη τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὰ ὄμματα τῆς νέας κόρης μᾶλλον μελαγχολικὴ ἤ ποτε, πάντες δὲ οἱ σπεύδοντες ὅπως ἀπορύγωσι τὸν

---

8 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΗΣ "ΑΡΜΟΝΙΑΣ„ 8

SILVIO PELLICO

ΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ ΜΟΥ

ΚΕΦ. XX

Διηγεῖτο τὴν ἱστορίαν ταύτην δι' ὕφους ὅπερ πράγματι ἐνεῖχε πολὺ τὸ πειστικόν. Καίτοι δὲν ἐπίστευον εἰς πᾶν ὅτι ἔλεγεν, ἐν τούτοις δὲν ἔπαυον νὰ θαυμάζω αὐτόν. Πάντα τὰ γεγονότα τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως τῷ ἦσαν γνωστὰ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, ὡμίλει περὶ αὐτῶν μετὰ σπανίας τῳόντι εὐχερείας, ἀναφέρων τὰ σπανιώτερα καὶ περιεργότερα τῶν ἀνεκδότων. Εἶχέ τι τὸ στρατιωτικὸν ἐν ταῖς συνομιλίαις αὐτοῦ, πλὴν καὶ τοῦτο δὲν ἐστερεῖτο τῆς χάριτος ἐκείνης ἣν προσδίδει συνήθως ἡ μετὰ τῆς καλῆς κοινωνίας συναναστροφή.

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε, τῷ εἶπον, νὰ φέρωμαι πρὸς ὑμᾶς ὡς εἰς φίλον μὴ μετχειριζόμενος τίτλους;

— Αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ. Ἂν μὴ ἕτερον ἐκ τῶν δυστυχιῶν μου τούτων ἀπεκόμισα τὸ ὄφελος νὰ περιφρονῶ πᾶσαν ματαιότητα. Σᾶς βεβαιῶ δ' ὅτι καυχῶμαι περισσότερον διότι εἶμαι ἄνθρωπος ἢ διότι ἐγεννήθην βασιλεύς.

Ἀπὸ πρωΐας μέχρι βαθείας νυκτὸς συνδιαλεγόμεθα, καίτοι δὲ ἐθεώρουν ὡς κωμῳδίαν τὸ ὑπ' αὐτοῦ παιζόμενον πρόσωπον, ἐν τούτοις ἡ ψυχή του μοὶ ἐφαίνετο καλή, ἔντιμος καὶ πλήρης ἐπιθυμίας ὑπὲρ παντὸς ἠθικοῦ καλοῦ. Πολλάκις ἦλθον εἰς τὸ σημεῖον νὰ τῷ εἴπω.—Συγγνώμην, ἀγαπητέ μοι κύριε, ἤθελον νὰ πείσω ἐμαυτὸν ὅτι εἶσθε ὁ Λουδοβίκος XVII, ἀλλὰ σᾶς ὁμολογῶ εἰλικρινῶς ὅτι ἐναντία πεποίθησις κυριεύει τὸν νοῦν μου· λάβετε τέλος καὶ ὑμεῖς τὴν παρρησίαν νὰ ὁμολογήσητε ὅτι προσποιεῖσθε . . . Ἐκοπίαζον δὲ προετοιμάζων ὁλοκλήρους νουθεσίας ἐπὶ τῆς ματαιότητος τοῦ ψεύδους ἔστω καὶ ὅτε τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀθῶον καὶ ἀβλαβές.

Ἀνέβαλλον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν.

Ἠσθανόμην πάντοτε ὅτι ἡ ἐπιστηθιότης ἡμῶν ηὐξάνετο κατά τινας βαθμούς, καὶ οὐδέποτε ἔσχον τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος ὅπως ἐκτελέσω τὸ σχέδιόν μου.

Οἱ φύλακες ἐπίστευον ὅτι πράγματι ἦτο ὁ Λουδοβίκος XVII, καὶ ὡς ἦσαν συνειθισμένοι εἰς τὰς ἀλλαγὰς τῆς τύχης, οὐδόλως ἐφαίνετο αὐτοῖς ἀπίθανον μὴ ἡμέραν τινὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας καὶ ἐνθυμηθῇ τότε τὸν ἔνθερμον αὐτῶν ζῆλον ὅπως ὑπηρετήσωσιν αὐτόν. Τούτου ἕνεκεν ἠμιλλῶντο τίς ἀφθονώτερον νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ αὐτῷ ἐκδουλεύσεις.

Εἰς τὴν προθυμίαν ταύτην τῶν φυλάκων ὀφείλω τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ἴδω τὸ ὑψηλὸν τοῦτο πρόσωπον. Ἦτο μετρίου ἀναστήματος, ἡλικίας περίπου τεσσαράκοντα ἢ τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, μᾶλλον ἰσχνὸς καὶ φυσιογνωμίας καθαρῶς Βουρβονικῆς. Πιθανὸν ἡ κατὰ τύχην ὁμοιότης αὕτη μετὰ τοῦ οἴκου τῶν Βουρβόνων νὰ ὤθησεν αὐτὸν ὅπως παίξῃ τὸ θλιβερὸν τοῦτο πρόσωπον.

ΚΕΦ. XXI

Ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ ἔμεινα ἕνα περίπου μῆνα καὶ τινας ἡμέρας. Τὴν νύκτα τῆς δεκάτης ὀγδόης πρὸς τὴν τῆς δεκάτης ἐννάτης ἀφυπνίσθην ὑπὸ τοῦ θορύβου ἀλύσεων καὶ κλειδῶν. Ἡ πρώτη ἰδέα ἥτις διῆλθε τοῦ νοός μου ἦτο ὅτι ἤρχοντο ὅπως μὲ κρεμάσωσι. Ἐν ᾧ δ' ἐγὼ συγκεχυμένος ἔβλεπον τὰ πρόσωπα τῶν εἰσελθόντων, ἰδοὺ εὐγενῶς προχωρεῖ ὁ κόμης Β . . . ὅστις μοὶ λέγει ἵνα εὐαρεστηθῶ νὰ ἐνδυθῶ ταχέως ὅπως ἀναχωρήσω.

Ἡ εἴδησις αὕτη μὲ κατέπληξε, πρὸς στιγμὴν εἶχον τὴν εὐήθειαν νὰ νομίσω ὅτι μὲ ὡδήγουν εἰς τὰ σύνορα τοῦ Πεδεμοντίου.—Εἶναι ποτὲ δυνατόν, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν τοιοῦτόν τι πέρας νὰ λάβῃ ἡ φοβερὰ αὕτη συμφορά: Θὰ ἐπαναστήσω ἀρά γε τὴν γλυκεῖαν μου ἐλευθερίαν; Θὰ ἐπανίδω λοιπὸν τοὺς φιλτάτους μου γονεῖς, τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς;

ἀριλόξενον ἐκεῖνον καιρὸν ἐφαίνοντο αὐτῇ χωρικοὶ ἄνευ ἀνατροφῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἑτέρα τις κυρία ἐπεράνη εἰς τὴν εἴσοδον τῆς δενδροστοιχίας βαδίζουσα προσεκτικῶς καὶ κρατοῦσα τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς. Τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα τῆς Φανῆς τὴν ἀνεγνώρισε πάραυτα καὶ ἡ ἐκφρασις τῆς κακῆς διαθέσεως, ἥτις ἦτο ἐπικεχυμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ἐράνη ζοφωδεστέρα!

— Ὤ! ἡ μὶς Πραΐς, ἀνεφώνησε γελῶσα, ἡ παρουσία της βεβαίως δὲν συντελεῖ πρὸς τὴν ζωὴν καὶ κίνησιν τοῦ χωρίου! Εἶναι μία ἀρχαιότης!...

Ἐν τούτοις τοῦτο δὲν ἦτο τὸ πᾶν.

Ἡ περιπατήτρια τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν εὑρίσκετο βεβαίως ἐν τῷ ἔαρι τοῦ βίου αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ οὐδόλως ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἦτο προκεχωρηκυίας ἡλικίας. Εἰς τὴν δεσποινίδα Φανήν, ἡλικίας 18 ἐτῶν, πᾶν ὃν γυναικεῖον, ἔστω καὶ κατὰ δέκα ἔτη πρεσβύτερον αὐτῆς, τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο παλίμπαις.

Ἐὰν ἡ Φανὴ ἐνόμισε καλὸν νὰ ὀνομάσῃ τὴν μὶς Πραΐς **ἀρχαιότητα**, ὅσον ἀφορᾷ τὸν στολισμὸν αὐτῆς, ἴσως εἶχε καὶ δίκαιον. Λυποῦμαι πολὺ — ἰδίᾳ δὲ παρουσίᾳ τῶν φίλων ἐμοῦ ἀναγνωστριῶν — νὰ ὁμολογήσω τοῦτο, διότι καίτοι ἡ μὶς Πραΐς ἦτο ἐνάρετος γυνὴ καὶ ἐν πολλοῖς χαριεστέρα τῆς πλουσίας κληρονόμου, ὅμως τὸ σχῆμα καὶ χρῶμα τῶν ἐνδυμάτων της, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ κόμμωσίς της, εἶχον μείνῃ σταδίους ὄπισθεν τοῦ σημερινοῦ νεωτερισμοῦ καὶ καλαισθησίας, δίδοντες αὐτῇ ὕφος ὅσον δύναταί τις νὰ φαντασθῇ ἀξιοπερίεργον. Τὸ μεγαλείτερον μέρος τῶν ἀνθρώπων ἐλησμόνει οἷον ζεῦγος ὡραίων βαθέως κυανῶν ὀφθαλμῶν ἐκέκτητο ἡ δεσποινὶς ἐκείνη, μετὰ πόσης ἀγαθότητος καὶ γλυκύτητος μετεχειρίζετο τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πόσον τὸ μικρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον ἦτο χαρίεν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐκείνῃ ἀμφιέσει.

Ἡ μὶς Πραΐς τὰ κατὰ τὸν στολισμόν της παρελάμβανεν ἐκ τῆς πολὺ πρεσβυτέρας αὐτῆς ἀδελφῆς, οὐδόλως φροντίζουσα περὶ τῶν ἔξω ἀνθρώπων, οὓς ἡ δεσποινὶς Φανὴ ἀπεκάλει κόσμον. Ἐκείνη τοὐναντίον τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπανήρχετο ἔκ τινος τῶν φιλανθρωπικῶν αὐτῆς ἐκδρομῶν. Ἡ μικρὰ αὕτη κυρία περιπαθῶς ἠγάπα τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς πάσχοντας, εἰς τοὺς ὁποίους πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀφιερώσῃ μέγα μέρος τοῦ βίου καὶ τῶν δυνάμεών της. Πάντες ἐν τῷ χωρίῳ ἐγνώριζον τὴν ἀγαθὴν αὐτῆς καρδίαν καὶ ἔτρεχον θαρραλέως ὁπότε ἡ περίστασις ἤθελε τὸ ἀπαιτήσῃ.

Ἐπὶ τοῦ βραχίονός της ἔφερε καλαθον σεβαστῶν διαστάσεων πάντῃ ἄχαρι, τοῦθ' ὅπερ καθίστα αὐτῇ δυσχερέστερον τοῦ νὰ ἀποφύγῃ τοὺς γέλωτας καὶ σκώμματα τῶν μικρῶν ἀγυιοπαίδων. Διά τινος παρόδου εἰσήρχετο ἀκριβῶς νέος τις κύριος. Κατ' ἀρχὰς ἠθέλησε νὰ χαιρετίσῃ καὶ διέλθῃ ἐπὶ τούτῳ ἐπισπεύσας τὸ βῆμα, πλὴν ῥίψας ἑταστικὸν βλέμμα ἐπλησίασε καὶ συνωμίλησε φιλικῶς μετ' αὐτῆς.

Ἡ Φανὴ παρετήρησεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ παραθύρου της καὶ τοὺς παρηκολούθησεν ἐφ' ὅσον τῇ ἦτο δυνατόν.

— Ἄ! τὸν ἀνεγνώρισα, ἤρχισε νὰ μονολογῇ, εἶναι ὁ κύριος Βάρρεν, ὁ νέος ἰατρὸς τοῦ χωρίου, περὶ τοῦ ὁποίου τόσος γίνεται λόγος τελευταίως. Οὗτος εἶναι ἱκανὸς νὰ περιπαίξῃ ὅλας τὰς γυναῖκας τῆς πολίχνης ταύτης. Ἀλλ' ὁποίας σχέσεις ἔχει μετὰ τῆς γηραιᾶς ταύτης γυναικός, τὴν ὁποίαν χαιρετᾷ ὡς βασίλισσαν; Ἰδού, φαίνεται ὅτι ἐπιθυμεῖ καὶ νὰ τὴν συνοδεύσῃ, διότι τῇ ἀφαιρεῖ τὸ τέρας ἐκεῖνο τοῦ κανίστρου! Ἄ! δὲν εἶναι ταῦτα καλαὶ ἐνδείξεις δι' ἕνα νέον. Τίς γνωρίζει, ἴσως τὴν συνήντησεν εἴς τινα καλύβην, ἔνθα αὕτη ἔχει τὴν μανίαν νὰ περιφέρηται...

Γέλως ζηλίας ἐσημειώθη ἐπὶ τοῦ προσώπου της, συνοδευόμενος ὑπό τινος τῆς κεφαλῆς κινήματος, ἀμέσως δ' ὡς ἀστραπὴ διῆλθε τοῦ νοός της:

— Τίνι τρόπῳ νὰ γελάσῃ εἰς βάρος τῆς γηραιᾶς ἐκείνης γυναικός.

Ἡ Φανὴ Σόνσρηλδ εἶχεν ἀντιπαθείας διὰ τὰς γηραιὰς κόρας, ἰδίᾳ δὲ διὰ τὴν μὶς Πραΐς. Ἐν τούτοις μᾶλλον παιδικὴ πανουργία ἢ κακὴ καρδία ὤθησεν αὐτὴν νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀκόλουθον πρᾶξιν, χωρὶς ποσῶς νὰ ἀναλογισθῇ τὰς συνεπείας ταύτης.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ δικηγόρου Σόνσρηλδ ἐκέκτητο τὸ προτέρημα τοῦ ἰχνογραφεῖν, ὅπερ μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης μόνον χάριν παιδιᾶς εἶχε μεταχειρισθῇ. Ἐγνώριζε νὰ ἀπομιμῆται τελείως τοὺς χαρακτῆρας τῆς γραφῆς τῶν ἄλλων. Κατὰ τύχην τὴν πρωίαν ἐκείνην λογαριασμός τις τοῦ ἰατροῦ Βάρρεν εἶχε κομισθῇ παρά τινος τῶν ὑπηρετῶν της πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς. Ἡ δεσποινὶς Φανὴ τὸν ἀνεζήτησε, καὶ εὑροῦσα

Οἱ κολακευτικοὶ οὗτοι λογισμοὶ ἐθαυμάλισαν στιγμάς τινας τὴν καρδίαν μου. Ἐνεδύθην ταχέως καὶ ἠκολούθησα τοὺς συνοδούς μου, μὴ δυνηθεὶς νὰ ἀποχαιρετίσω τὸν γείτονά μου. Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα τὴν φωνήν του, λυπηθεὶς διότι δὲν ἠδυνήθην νὰ τῷ ἀπαντήσω.

— Ποῦ πορευόμεθα; ἠρώτησα τὸν κόμητα, ἀνερχόμενος τὸ ὄχημα μετ' αὐτοῦ καὶ τινος σωματοφύλακος.

— Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἴπω μέχρις οὗ δὲν ἀπομακρυνθῶμεν μίαν τοὐλάχιστον λεύγην ἀπὸ τοῦ Μιλάνου.

Εἶδον ὅτι ἡ ἄμαξα δὲν ἐλάμβανε τὴν ποὸς τὴν πύλην Βερκελίνην διεύθυνσιν, καὶ ἀπώλεσα πᾶσαν ἐλπίδα!

Ἐσιώπησα. Ἦτο λαμπρὰ πανσέληνος νύξ. Ἔβλεπον τὰς προσφιλεῖς ἐκείνας ὁδοὺς ἀνὰ τὰς ὁποίας εὐτυχῆς ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη περιεπάτουν, τὰς οἰκίας ἐκείνας, τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἐκκλησίας!!... Τὸ πᾶν μοὶ ἀνεμίμνησκε μυρίας ὅσας γλυκείας ἀναμνήσεις...

Ὦ! λεωφόρος τῆς Ἀνατολικῆς πύλης! Ὦ δημόσιε κῆπε, ἔνθα τοσάκις περιεπλανήθην μετὰ τοῦ Φωσκόλου, Μόντι, Λουδοβίκου ἐκ Βρέμης, Πέτρου Βοραέρη, τοῦ Πόρρου καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, καὶ μετὰ τόσων ἄλλων φίλων θνητῶν, ἀναπολῶν ζωὴν εὐτυχῆ καὶ ὡραίας ἐλπίδας! Ἀναλογιζόμενος ὅτι σᾶς ἔβλεπον διὰ τελευταίαν φοράν, ὦ! πόσον ἐν τῇ ταχείᾳ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου παρόδῳ σας, ἠσθανόμην ὅτι σᾶς ἠγάπησα καὶ ἠγάπων εἰσέτι! ὅτε ἐξήλθομεν τῆς πύλης τῶν τειχῶν κατεβίβασα τὸν πῖλόν μου μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ ἔκλαυσα ἀπαρατήρητος.

Ἀφῆκα νὰ διέλθωμεν πλέον ἢ μίαν λεύγην ὅτε στραφεὶς πρὸς τὸν κόμητα Β....

— Νομίζω, εἶπον, ὅτι διευθυνόμεθα εἰς Βερώνην.

— Ἀκόμη ἀπωτέρω ἀπήντησε· πορευόμεθα εἰς Βενετίαν, ἔνθα ὀφείλω νὰ σᾶς παραδώσω εἰς εἰδικήν τινα ἐπιτροπήν.

Ἐταξειδεύσαμεν ἄνευ διακοπῆς, καὶ ἐφθάσαμεν τὴν 20 Φεβρουαρίου.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἕνα μῆνα πρὸ τῆς συλλήψεώς μου εὑρισκόμην εἰς Βενετίαν καὶ εἶχον γευματίσῃ ἐν πολυπληθεῖ καὶ χαριεστάτῃ συντροφίᾳ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Σελήνης. Οἷα τύχη! ὡδηγήθην ἀκριβῶς ὑπὸ τοῦ κόμητος καὶ τοῦ σωματοφύλακος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Σελήνης.

Ὁ θαλαμηπόλος κατεπλάγη βλέπων με εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἐξουσίας.

Ἐχάρην ἐπὶ τῇ συναντήσει ταύτῃ, ἀναλογιζόμενος ὅτι ὁ θαλαμηπόλος οὗτος θὰ ἀνήγγελλε τὴν ἄφιξίν μου εἰς πλείονας τοῦ ἑνός.

Ἀφ' οὗ ἐγευματίσαμεν μὲ ὡδήγησαν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Δόγη, ἔνθα νῦν τὰ δικαστήρια. Διῆλθον κάτωθι τῶν προσφιλῶν ἐκείνων στοῶν καὶ πρὸ τοῦ Καφφενείου Φλωριάν, ὅπου ἀπήλαυσα τοσαύτας μαγευτικὰς ἑσπέρας τὸ παρελθὸν φθινόπωρον· οὐδένα τῶν γνωρίμων μοι συνήντησα.

Διήλθομεν μικράν τινα πλατεῖαν... ἐπὶ τῆς πλατείας ἀκριβῶς ἐκείνης τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον εἰς ἐπαίτης μοὶ εἶπε τὰς παραδόξους ταύτας λέξεις: — Φαίνεται, κύριε, ὅτι εἶσθε ξένος, διότι ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ κατανοήσω πῶς ὅλοι οἱ ξένοι θαυμάζουσι τὸ μέρος τοῦτο· τὸ κατ' ἐμὲ εἶνε τόπος συμφορῶν, διερχόμενος μόνον ἐξ ἀνάγκης.

— Σοὶ συνέβη ἐδῶ ἴσως κανὲν δυστύχημα;

— Μάλιστα, κύριε, φίβερὸν δυστύχημα! καὶ δὲν εἶμαι ὁ μόνος, ναί, δὲν εἶμαι ὁ μόνος! Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλλάξῃ!

Καὶ ἀνεχώρησεν ἐν βίᾳ.

Διασχίζων λοιπὸν καὶ πάλιν τὴν πλατεῖαν ἐκείνην, δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ ἀναμνησθῶ τοὺς λόγους τοῦ ἐπαίτου. Ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκείνου ἀκριβῶς τὸ ἐπιὸν ἔτος ἤκουσα τὴν εἰς θάνατον καταδίκην μου καὶ τὴν μεταβολὴν τῆς ποινῆς εἰς δεκαπενταετῆ εἱρκτήν!

Ἐὰν ἐπίστευον εἰς τὰς προλήψεις βεβαίως θὰ ἠδυνάμην νὰ ἀναμνησθῶ τῶν λόγων τοῦ ἐπαίτου μετὰ σοβαρότητος, ἰσχυριζόμενος ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦτο **τόπος συμφορῶν**. Πλὴν μὴ πιστεύων εἰς αὐτὰς ἀναφέρω ἁπλῶς τὸ γεγονὸς τοῦτο ὡς παράδοξον συμβάν.

Ἀνήλθομεν ἐπὶ τοῦ παλατίου. Ὁ κόμης Β... ὡμίλησε μετὰ τῶν δικαστῶν, κατόπιν μὲ ἐνεχείρισεν εἰς τοὺς δεσμοφύλακας, καὶ ἀναχωρῶν τρυφερῶς μὲ ἐνηγκαλίσατο.

ΚΕΦ. XXII

Ἠκολούθησα τὸν φύλακα ἐν σιγῇ. Ἀφ' οὗ ἀνήλθομεν κλίμακάς τινας καὶ διήλθομεν μέσῳ διαδόμων τινῶν μὲ ὡδήγησεν εἰς τοὺς **Μολύβδους** διάσημον τοῦ κράτους εἱρκτήν.

Ὁ φύλαξ ἐνέγραψε τὸ ὄνομά μου καὶ μὲ ἐνέκλεισε εἰς τὸ προωρισμένον δι' ἐμὲ δωμάτιον.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΚΑΘΟΛΙΚΟΝ			ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ	
Ἰούνιος.			**Μάϊος.**	
Ἁγ. Μαργαρίτας βασιλίσσης χήρας.	10	Δευτέρα	29	Θεοδοσίας ἱερομάρτυρος.
Τρίτη τῆς Πεντηκοστῆς.	11	Τρίτη	30	Ἰσαακίου ἡγουμ. τῆς Μονῆς Δαλματῶν.
Λέοντος ΙΙΙ Πάπα Ρώμης.	12	Τετάρτ.	31	Ἑρμείου Μάρτυρος.
				Ἰούνιος.
Ἁγίου Ἀντωνίου ἐκ Παδούης.	13	Πέμπτ.	1	Ἰουστίνου μάρτυρ. φιλοσόφου.
Παρασκευὴ τῆς Πεντηκοστῆς.	14	Παρασ.	2	Νικηφόρου Κωνσταντινουπόλεως.
Σάββατον τῆς Πεντηκοστῆς.	15	Σαββ.	3	Λοκιλλιανοῦ μάρτυρος.
Ἁγίας Τριάδος.	16	Κυριακ.	4	Τῶν ἁγ. Πάντων.
Ἁγ. Μάρκου Εὐαγγελιστοῦ.	17	Δευτέρα	5	Δωροθέου ἱερομάρτυρος.
Ἁγ. Βαρνάβα Ἀποστόλου.	18	Τρίτη	6	Ἱλαρίωνος τοῦ νέου.
Ἁγ. Ἰουλιανῆς Φαλκονιέρης.	19	Τετάρτ.	7	Θεοδότου ἱερομάρτυρος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἔκλυσις ἠθῶν, κοινωνικὴ μελέτη ὑπὸ Πατρέως.
Ὁ ἔξω κόσμος.
Ἡ «Ἁρμονία» ἐν Κερκύρᾳ.
Ἡ Γυνὴ (συνέχεια καὶ τέλος) ὑπὸ Χρ.
Κοινωνικὸν δελτίον.
Ἡ «Ἁρμονία» ἐν Σμύρνῃ.
Ἡ «Ἁρμονία» ἐν Ζακύνθῳ.
Ἡ προσάρτησις τῆς διοικήσεως Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Κερκύρας.
Ἡ «Ἁρμονία» ἐν Λορέτῳ.
Ἡ νέα Κυβέρνησις.
Θ. Π. Δηλιγιάννης (Εἰκών).
Συνέπειαι πανουργίας, διήγημα ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Ε. Σ.
Αἱ φυλακαί μου. Silvio Pellico. Ἐπιφυλλὶς κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.
Ταχυδρομεῖον τῆς «Ἁρμονίας».
Ἡμερολόγιον.

αὐτὸν ἐκαθέσθη ἐπὶ τοῦ γραφείου της. Κατ' ἀρχὰς προσεπάθησε νὰ μιμηθῇ λέξεις τινὰς πρὸς ἐκμάθησιν, κατόπιν δὲ ἔγραψε τὴν ἑπομένην ἐπιστολήν:

Φιλτάτη μοι δεσποινὶς Πραΐς

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ πλησιάσω ὑμᾶς διὰ τοῦ τρόπου τούτου, διότι αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ ἀνακοινώσω ὑμῖν ἐπιθυμίαν μου τινα, ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία ὁλοκλήρου τοῦ βίου μου. Σᾶς ἀγαπῶ, δεσποινίς, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίσω ὑμᾶς. Θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ εἴπω ἐλευθέρως τὴν διακαεστέραν τῶν ἐπιθυμιῶν μου; Ἐπιθυμεῖτε νὰ καταστῆτε σύζυγος ἀνδρός, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ ἄνευ ὑμῶν θέλει εἶσθαι ἀείποτε δυστυχής; Θὰ τύχω ἆρά γε τῆς εὐτυχίας, ἵνα τὰ αἰσθήματά μου ταῦτα εὕρωσιν ἀπήχησιν ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν; Σᾶς καθικετεύω ὅπως δώσητε ἀπάντησίν τινα πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις κρέμαται μεταξὺ τῆς ἐλπίδος καὶ τοῦ φόβου.

Grawford, τῇ 11 Ὀκτωβρίου 189..

Ἰάκωβος Βάρρεν

Ὅτε ἐτελείωσε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἀνέγνωσεν αὐτὴν ἐκ νέου καὶ ποιήσασα διὰ τῆς κεφαλῆς σημεῖον πλήρους ἱκανοποιήσεως, διέταξε τὸν ὑπηρέτην νὰ στείλῃ ἀμέσως τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Ἐρρίφθη πάλιν ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ καθίσματός της ὁτὲ μὲν καγχάζουσα ἐπὶ τῷ κατωρθώματί της, ὁτὲ δὲ ἀνησυχοῦσα διὰ τὰς συνεπείας τῆς πράξεώς της ταύτης.

— Ὤ! ἐὰν τὴν ἔβλεπον! ἔλεγεν, οἷον χαρᾶς μειδίαμα θὰ ἀνθίσῃ ἐπὶ τῆς **ἀρχαίας μὶς** Πραΐς, ὅτε κατὰ τὸ θέρος τοῦ βίου της, — οὕτω ὠνόμαζεν ἡ Φανὴ τὴν ἡλικίαν της, — θὰ ἴδῃ νὰ ἀνατέλλωσι καὶ δι' αὐτὴν τὰ στέφανα τοῦ γάμου. Ἀναμφιβόλως θὰ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ τῆς ζωῆς της, καθ' ἣν θὰ δοκιμάσῃ τοιαύτην συγκίνησιν! Καὶ τί θὰ εἴπῃ ἡ πρεσβυτέρα της ἀδελφή, τῆς ὁποίας ἡ ἀποστροφὴ πρὸς τὸ ἰσχυρὸν φύλον ἦτο τοσοῦτον γνωστή, ὅσον καὶ ἡ ἀγαθότης τῆς νεωτέρας;

Ἡ μελαγχολία τῆς δεσποινίδος Φανῆς ἀμέσως ὑπεχώρησε πρὸ τῶν λογισμῶν τούτων.

Αἱ προσπάθειαί της ὅθεν ὅπως ἐκδιώξῃ τὴν μελαγχολίαν αὐτῆς εἶχον στεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Ἂς ἀφήσωμεν αὐτὴν ἐν τοῖς λογισμοῖς της, ὅπως πορευθῶμεν εἰς ἀνεύρεσιν ἑτέρας τινὸς οἰκίας, κειμένης ἐν τῷ μέσῳ τῆς Grawford, τῆς κατοικίας τοῦ ἰατροῦ Βάρρεν.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ "ΑΡΜΟΝΙΑΣ,,

κ. Γ. Π. *Σῦρον.* Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν φροντίδα. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ εὐχαριστήσωμεν ὑμᾶς καὶ τοὺς λοιποὺς φίλους ἀναγνώστας. Παρακαλοῦμεν ὅπως συχνότερον λαμβάνωμεν εἰδήσεις σας. — κ. Φ. Δ. Μ. *Κέρκυραν.* Ἀνταπόκρισις ἐλήφθη ὡς καὶ δελτάριον. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν ὑπερβαλλόντως. Φύλλον 1 Ἰουνίου καθυστερήθη ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ Ταχυδρομείου!! — κ. Α. Ρ. Π. *Σῦρον.* Ἐλάβομεν δελτάριον. Ἐνεγράψαμεν νέους συνδρομητάς. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν δραστήριον ἀντιπροσωπείαν ὑμῶν. Ἀναμένομεν ἔτι μεγαλείτερα ἀποτελέσματα. Τὴν ἐκδρομὴν τοῦ ὑμετέρου συλλόγου θὰ παρακολουθήσῃ εἰδικὸς ἀνταποκριτὴς τῆς «Ἁρμονίας». — κ. Α. Π. *Λαύριον.* Ἐλάβομεν συνδρομήν. Εὐχαριστοῦμεν. Προσεχῶς γράψωμεν. — κ. Π. Β. *Σμύρνην.* Ἐπιστολὴν ἀπεστείλαμεν. Ἐγκαίρως ληφθείσης τῆς ἀνταποκρίσεως καταχωρίζομεν ταύτην. Σήμερον γράφομεν εἰς κ. Π. Σ. Κ. συμφώνως ὑμετέραις ὁδηγίαις. Εὐχαριστοῦμεν πολύ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ κ. κ. συνδρομηταὶ ἡμῶν ὅπως ἀποστείλλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἁρμονίας» διὰ συστημένης ἐπιστολῆς, εἴτε διὰ χαρτονομίσματος, ἢ διὰ γραμματοσήμων οἱουδήποτε ἔθνους, ἢ ὅπως ἄλλως ἐγκρίνωσιν.

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ ἀξιοτίμου τῆς Σμύρνης κοινοῦ ὅτι ἡ «Ἁρμονία» εὑρίσκεται εἰς τὸ αὐτόθι βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. **Πέτρου Σ. Καστὼρ** πωλουμένη κατὰ φύλλα.

BIBLIOGRAPHIE

La Quinzaine. «Il n'y a pas de rêve un peu noble dont Dieu ne favorise au moins la réalisation partielle» et l' «union des intelligences et des coeurs dans le respect et l'amour du Christ» ce sont exactément le motus de la direction de la «Quinzaine» nouvellement parue à la capitale de France volume périodique supérieur à toutes les Revues dans son genre, comprenant un *Supplément musical* et contenant 375 pages régulierément, dont les auteurs sont recrutés dans le monde entier et dans la première classe. C'est une Revue Catholique qui cependant obtient à associer la Religion, la Philosophie, l'Histoire, la Musique et la Poésie. Enfin, l'estimable direction de cette excellente revue la «Quinzaine» est le partisan d'un catholicisme mais pas si emporté au contraire bien informé, amie de la lumière qui sort toujours d'une discussion éclairée.

D. Z.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΣ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἔχωσι καλλιτεχνικὴν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ

ἂς μεταβῶσιν εἰς τὸ

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΙΩΣ. ΔΕΒΩΕ-ΚΟΝΤΑΛΔΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

41 — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — 41

ΠΛΑΤΙΝΟΤΥΠΙΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ 1895—862.